

Uitgifte

Repertoriumnummer 2021/
Datum van uitspraak 9 februari 2021
Rolnummer 2020/AA/456

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof Antwerpen

Afdeling Antwerpen

Kamer 8

Arrest

S., Handelsmaatschappij, met als raadsman Me Ad., advocaat, die pleit,

tegen:

1. Me Md., schuldbemiddelaar, aanwezig ter zitting,

2. de h. X1, schuldenaar, aanwezig ter zitting;

3. Mevr. X2, schuldenaar;

en 19 andere schuldeisers

3 t.e.m. 22 niet aanwezig ter zitting.

Het hoger beroep is gericht tegen het vonnis van 3 november 2020 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen.

Het arbeidshof past de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken toe.

1. FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

De h. X1 en Mevr. X2 dienden op 3 april 2019 op de griffie van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, een verzoek in tot het bekomen van een collectieve schuldenregeling.

Bij beschikking van 17 april 2019 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, werd het verzoek toelaatbaar verklaard en werd Me Md. aangesteld als schuldbemiddelaar.

Uit het dossier blijkt dat de schuldeisers, waaronder ook S., met gerechtsbrief van 23 april 2019 in kennis werden gesteld van de beschikking van toelaatbaarheid zodat deze in de mogelijkheid werden gesteld om hun aangifte in te dienen.

Op 5 juni 2019 richtte de schuldbemiddelaar een aangetekend schrijven aan de schuldeisers die geen aangifte van schuldvordering hadden gedaan overeenkomstig artikel 1675/9, §3 Ger.W. waaronder ook aan S. Aan hen werd een termijn van uiterlijk vijftien dagen toegekend om, na ontvangst van het schrijven, alsnog een aangifte van schuldvordering te doen.

Bij aangetekend schrijven van 27 maart 2020 werd door de schuldbemiddelaar een ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling overgemaakt aan de h. X1 en Mevr. X2 en aan de schuldeisers die een schuldvordering hadden ingediend overeenkomstig artikel 1675/9, §2 Ger.W., alsook aan S., die geen aangifte van schuldvordering had gedaan.

Na ontvangst van dit ontwerp maakte S. onmiddellijk een schuldvordering over gedateerd op 1 april 2020. Per e-mail van 2 april 2020 maakte zij ook bezwaar tegen het feit dat haar schuldvordering niet werd opgenomen in de voorgestelde minnelijk aanzuiveringsregeling. Zij stelde immers een aangifte van schuldvordering te hebben gedaan in mei 2019.

Op 20 juli 2020 werd het ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, en werd melding gemaakt van het bezwaar ingediend door S.

Bij vonnis van 3 november 2020 homologeerde de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, een op 20 juli 2020 door de schuldbemiddelaar opgestelde minnelijke aanzuiveringsregeling voor de duur van zeven jaar. Er werd een totale schuldenlast weerhouden van 39.917,16 euro. De schuldvordering van S. werd niet weerhouden omwille van laattijdige aangifte van schuldvordering.

Tegen dit vonnis tekende S. hoger beroep aan, met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van dit arbeidshof op 4 december 2020.

2. EISEN IN HOGER BEROEP

Met verzoekschrift van 4 december 2020 vordert S.:

“Het hoger beroep van appellante ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Dienvolgens het eerste vonnis te hervormen en opnieuw wijzend, te zeggen voor recht dat er in de minnelijke aanzuiveringsregeling dd. 27.03.2020 van Me Md. zoals goedgekeurd werd bij het eerste vonnis dd. 03.11.2020 wel degelijk rekening dient gehouden te worden met de schuldvordering van conluante van € 8.115,62 (die in acht genomen art 19.4 van de hypotheekwet dd 16.12.1851 bevoorrecht is)

Waarvan akte. Onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenenis noch verzaking.”

3. ONTVANKELIJKHEID

S. stelt hoger beroep in tegen het vonnis van 3 november 2020 tot homologatie van de minnelijke aanzuiveringsregeling, dit met het oog op de hervorming ervan en de opname van haar schuldvordering in de collectieve schuldenregeling van de h. X1 en Mevr. X2.

Een vonnis tot homologatie van een minnelijke aanzuiveringsregeling is een akkoordvonnis. De rechtbank neemt immers akte van het akkoord tussen partijen en homologeert dit.

Onder verwijzing naar artikel 1675/10, §5 Ger. W. en in toepassing van artikel 1043, lid 2 Ger. W. staat tegen een akkoordvonnis voor de geding voerende partijen geen voorziening open, tenzij de overeenkomst niet wettelijk is tot stand gekomen en behoudens de wijzen van uitlegging en van verbetering, bepaald in de artikelen 793 tot 801/1 Ger. W., indien daartoe grond bestaat.

Nu S. bij e-mail van 2 april 2020 bezwaar heeft ingediend tegen het ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling kan enkel vastgesteld worden dat niet alle schuldeisers akkoord zijn gegaan met de minnelijke aanzuiveringsregeling waardoor er geen sprake is van een akkoordvonnis. Er kan derhalve hoger beroep aangetekend worden.

Het hoger beroep dat tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte werd ingesteld, is ontvankelijk.

4. TEN GRONDE

4.1. Geen tijdige aangifte

Artikel 1675/9 Ger.W. bepaalt het volgende:

“§ 1 (...)

§ 2. De aangifte van schuldvordering moet uiterlijk een maand na toezending van de beschikking van toelaatbaarheid bij de schuldbemiddelaar worden verricht, hetzij bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbericht, hetzij bij aangifte op zijn kantoor met ontvangstbericht gedagtekend en ondertekend door de bemiddelaar of zijn gemachtigde.

Die aangifte omschrijft de aard van de schuldvordering alsmede de verantwoording ervan, het bedrag ervan in hoofdsom, interesten en kosten, de eventuele redenen van voorrang, alsook de procedures waartoe ze aanleiding kan geven.

§ 3. Indien een schuldeiser niet binnen de in § 2, eerste lid bedoelde termijn, aangifte van schuldvordering doet, brengt de schuldbemiddelaar hem bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs ervan op de hoogte dat hij over een laatste termijn van vijftien dagen beschikt, te rekenen van ontvangst van deze brief, om alsnog die aangifte te doen. Indien de aangifte niet binnen die termijn gedaan wordt, wordt de betrokken schuldeiser geacht afstand te doen van zijn schuldvordering. In dat geval verliest de schuldeiser zijn recht om zich te verhalen op de schuldenaar en de personen die voor hem een persoonlijke zekerheid hebben gesteld. Hij herwint dit recht in geval van afwijzing of herroeping van de aanzuiveringsregeling.”

S. verwijt de eerste rechter een te strikte interpretatie te hebben gegeven aan artikel 1675/9 § 3 Ger.W. en verwijst hiervoor naar het feit dat de schuldbemiddelaar wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van de schuldvordering die in de voorafgaandelijke collectieve schuldenregeling met dezelfde partijen reeds was ingediend én aanvaard.

Het arbeidshof is het hiermee niet eens.

Vooreerst blijkt dat de schuldbemiddelaar alles correct heeft gedaan wat zij verplicht was te doen conform de wettelijke bepalingen.

Bij beschikking van 17 april 2019 werden de h. X1 en Mevr. X2 toegelaten tot de collectieve schuldenregeling en werd Me Md. aangesteld als schuldbemiddelaar.

Met een gerechtsbrief van 23 april 2019, door S. voor ontvangst ondertekend op 24 april 2019, werd voormelde beschikking van toelaatbaarheid aan haar ter kennis gebracht.

Conform artikel 1675/9, §2 Ger.W. moest S. dan binnen de maand na die kennisgeving een aangifte van schuldvordering indienen, hetgeen S. ook heeft gedaan. Zo diende S. op 6 mei 2019 haar schuldvordering in per aangetekende brief gericht aan de schuldbemiddelaar te ... (stuk 9.1 dossier S.). Zij was er zich hierbij niet van bewust dat zij de aangifte aan een verkeerd adres had geadresseerd in de zin dat het adres van het hoofdkantoor en het adres van het bijkantoor tot één onbestaand adres werd gecombineerd zodat de schuldbemiddelaar deze aangifte niet heeft ontvangen. Door een materiële vergissing, begaan door S., was er geen geldige aangifte.

Op 5 juni 2019 heeft de schuldbemiddelaar vervolgens een aangetekende brief, met ontvangstbewijs, aan S. gericht zodat deze nog in de mogelijkheid werd gesteld om binnen een termijn van vijftien dagen vooralsnog een aangifte in te dienen. De brief vermeldde alle wettelijke bepalingen.

S. stelt dat zij deze brief niet heeft ontvangen doch de brief blijkt wel degelijk te zijn afgetekend door X3 (stuk 4 dossier schuldbemiddelaar). Het feit dat de brief in ontvangst is genomen door X3 neemt niet weg dat deze dienst de brief tijdig aan de correcte interne dienst had moeten overhandigen. Nu de schuldbemiddelaar de brief aan het juiste adres heeft gericht begon de termijn van vijftien dagen te lopen waarop geen aangifte van schuldvordering is ingediend.

Het is pas nadat de schuldbemiddelaar het ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling had opgesteld (dat ook per aangetekende brief aan S. werd verstuurd) dat S. kon afleiden dat zij geen aangifte had gedaan waarop zij onmiddellijk een nieuwe aangifte heeft ingediend.

Bovendien is in de toelichting tot het wetsontwerp tot wijziging van de artikelen 628 en 1395 van het Gerechtelijk Wetboek te lezen dat een zekere strengheid is geboden:

“Quid wat betreft het eventuele gebrek aan reactie van een schuldeiser? Indien deze schuldeiser te gelegener tijd behoorlijk werd verwittigd en hij zijn aangifte niet binnen de vastgelegde termijn terugstuurt, zal de collectieve schuldenregeling aan hem tegenwerpbaar zijn. Men dient op dit punt streng te zijn om deze schuldeiser niet de mogelijkheid te geven de procedure alleen door zijn inertie lam te leggen. Conform de bepaling van artikel 1675-16, zal hij de mogelijkheid niet krijgen verzet aan te tekenen. In bepaalde gevallen zal de rechter de laattijdige aangifte van de schuldeiser in aanmerking kunnen nemen door haar als een nieuw feit te beschouwen zoals bedoeld bij artikel 1675-14, § 2. Dit zal bijvoorbeeld het geval zijn wanneer de schuldeiser, om verschillende redenen die hem niet toe te schrijven zijn, te gelegener tijd geen kennis heeft kunnen nemen van de gerechtsbrief.” (Zie Parl. St. Kamer 1996-97, nr. 1073/1, 35)

Het kan niet worden ontkend dat de eerste aangifte geen correct adres vermeldde, hetgeen te maken heeft met een zekere onnauwkeurigheid bij S. doch niet aan de schuldbemiddelaar/postdiensten kan worden verweten.

Dat de brief met de mogelijkheid om vooralsnog aangifte te doen vervolgens niet op de juiste dienst is terechtgekomen is evenmin te wijten aan een fout van de schuldbemiddelaar/postdiensten doch wel aan de eigen organisatie van S.

De redenen waarom de aangifte niet is kunnen gebeuren, zijn met andere woorden toe te schrijven aan S. zelf en betreffen geen overmacht of redenen die haar niet kunnen worden toegeschreven.

Terecht heeft de eerste rechter dan ook geoordeeld dat S. in dit geval geacht wordt afstand te hebben gedaan van haar schuldvordering.

Het argument tenslotte dat de schuldbemiddelaar op de hoogte was van de schuldvordering doet aan bovenstaande overwegingen geen afbreuk nu er daarenboven nog procedures hangende waren tussen de h. X1 en S. zodat het niet aan de schuldbemiddelaar toekwam om op eigen houtje een schuldvordering op te nemen (stuk 12.1 dossier S.).

Het staat dan ook vast dat het in het vonnis van 3 november 2020 opgenomen akkoord over de minnelijke aanzuiveringsregeling wettelijk tot stand is gekomen en dat S. terecht geacht wordt afstand te hebben gedaan van haar schuldvordering.

De verdere argumenten van partijen, ontwikkeld in conclusies of ter zitting, en voor zover niet beantwoord in huidig arrest, worden verworpen als irrelevant, minstens ongegrond.

BESLISSING

Het arbeidshof,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het vonnis van 3 november 2020 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen.

Stelt vast dat aan deze procedure geen gerechtskosten verbonden zijn.

Aldus gewezen door:

..., raadsheer,

en uitgesproken door de voorzitter van de achtste kamer van het arbeidshof Antwerpen, afdeling Antwerpen, zitting houdend te Antwerpen in openbare terechtzitting van 9 februari 2021 met bijstand van ..., griffier.